

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH VOCABULARY MEMORY BY USING RHYMES - VOCABULARY PRACTICE FOR PRATOMSUKSA 4 STUDENTS

พิชามณู ศรีสวัสดิ์^{1*}, อัญกรณ์ สูญกรรมรัตน์², คณิตา นุราภักดิ์³ และพล เหลืองรังษี⁴

Pichamon Srisawad ^{1*}, Anyakorn Soonkamrat², Khanita Nurapak³ and Pol Luangrangsee⁴

^{1,2,3} นักศึกษาระดับปริญญาโท, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

^{1,2,3} Graduate student, Department of curriculum and instructions, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

³ อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Lecturer of Master of Education Program (Curriculum and Instructions), Hatyai University.

*Corresponding author, E-mail: pichamon.sri034@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองและไม่ ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมานคุณวิทยาทาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ห้อง ป. 4/1 และ ป. 4/3 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับฉลาก ใช้ เวลาทดลองจำนวน 3 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน 3) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และแผนการจัดการเรียนรู้แบบไม่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง และ 4) แบบ วัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ 4 ตัวเลือก

ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.07/80.29 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลัง เรียน โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูง กว่าไม่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: คำคล้องจอง, การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ, แบบฝึกจดจำคำศัพท์

Abstract

The objectives of this research were: to develop the English vocabulary memorizing practice by using rhymes vocabulary for Pratomsuksa 4 students at 80/80 criteria and to

compare students' vocabulary memorizing ability with and without using the English vocabulary memorizing practice by using rhymes vocabulary for Pratomsuksa 4 students. The sample was Pratomsuksa 4 students, 4/1 and 4/3, of Samarnkoonvitayatan School in the second semester of year 2022. They were selected using Simple Random Sampling technique. The duration of experimental research covered 3 class sessions. The instruments used for collecting data consisted of: 1) The English vocabulary memorizing practice by using rhymes vocabulary for Pratomsuksa 4 students 2) a lesson plan using the English vocabulary memorizing practice by using rhymes vocabulary for Pratomsuksa 4 students and a regular lesson plan, and 3) a posttest.

The results of this study were as follows: 1) The efficiency of the English vocabulary memorizing practice by using rhymes vocabulary for Pratomsuksa 4 students was 80.07/80.29. 2) The student's ability to memorize the meaning of English vocabulary by using the English vocabulary memorizing practice by using rhymes vocabulary for Pratomsuksa 4 students was significantly higher at 0.01 level than the one without using the English vocabulary memorizing practice.

Keywords: rhymes vocabulary, vocabulary memorizing ability, English vocabulary memorizing practice

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมต่อกัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อกับผู้อื่นในลักษณะใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่น การแสดงความคิดเห็น การวางแผน การทำงานร่วมกัน เป็นต้น ภาษาจึงเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้เด็กเกิดความมั่นคง ภาษาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนเจตคติต่าง ๆ การปรับตัวของเด็กจึงได้รับอิทธิพลมาจากการพูด (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม, 2541) ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญเนื่องจากเป็นภาษาสากล ทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์มากขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยจึงมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตในยุคปัจจุบัน ดังนั้นเด็กไทยจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เกิดความคุ้นเคยและสามารถนำไปใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยให้เข้าใจภาษาได้ดี คือ ความเข้าใจโครงสร้างของภาษา และการรู้ความหมายของคำศัพท์ การที่เด็กจะพูดถูกต้องเนื่องมาจากการรู้คำศัพท์มาก และสามารถใช้อย่างเข้าใจ เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ และยังสามารถใช้เกี่ยวกับการเรียน การผูกเรื่องราว การอ่านหนังสือ ฯลฯ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนภาษาต่าง ๆ ที่สนใจ (Cross, 1992 อ้างถึงใน ฅลาธิป เจริญทอง, 2550)

ความสำคัญของคำศัพท์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ อย่างเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน ผู้สอนมักจะดำเนินการสอนโดยเริ่มตั้งแต่การสอนศัพท์ สอนอ่าน แล้วจึงสอนโครงสร้างของประโยค คำศัพท์จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของภาษาที่จะ

นำไปสู่การเรียนรู้ข้อความประโยคและโครงสร้างของภาษา ดังนั้นสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2547) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าคำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ สามารถเรียงลำดับตัวอักษรได้ถูกต้อง กล่าวพูด อ่าน และเขียนเป็นประโยคอย่าง มั่นใจสรุป ศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพราะ จะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำที่อ่าน อันจะนำไปสู่ การพูด การฟัง การอ่านและการเขียนอย่างมีความหมายที่ถูกต้อง

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถจำคำศัพท์และเรียนรู้คำได้ดีพอ ซึ่งเมื่อนักเรียนไม่สามารถจำคำศัพท์ จึงเป็นเรื่องยากที่ นักเรียนจะเรียนเรื่องต่างๆ ที่ต่อยอดต่อไปได้ จากปัญหาที่พบนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาทักษะการจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้คำคล้องจองซึ่งจะช่วยให้เด็กจดจำแล้วเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินมากขึ้น เพื่อช่วยแก้ไขปัญหारेื่องความคงทนในการจดจำคำศัพท์ โดยคำคล้องจองจะทำให้เด็กมีความเพลิดเพลิน กับการได้ท่องคำคล้องจอง ทั้งนี้เด็กบางคนอาจมีจินตนาการ คล้อยตามไปกับเนื้อหาในคำคล้องจองนั้น ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความหมายที่ว่าคำคล้องจองจึงมีความสำคัญสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาอย่างมาก ทางด้านสังคม เด็กได้ฝึกความมีระเบียบ วินัย เรียนรู้ข้อตกลงกฎระเบียบภายในห้องเรียน และทางด้านสติปัญญา เด็กได้ฝึกความจำ เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น และที่สำคัญเด็กมีพัฒนาการทางภาษาและคำศัพท์ เพิ่มขึ้น จินตนา ไบกาซูยี (2551) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการทดลองเรื่อง การพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ร่วมกับวิธีการสอนแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อให้เด็กมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ และสามารถใช้คำศัพท์อย่างง่ายในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจอง ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองและไม่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

แนวคิดเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในการเรียนภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ถือว่าเป็นอีกองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ ทั้งนี้ผู้ให้ ความหมายของคำศัพท์ไว้ดังต่อไปนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) คำศัพท์ หมายถึง กลุ่มเสียง เสียง เสียงพูด หรือ ลาย ลักษณะอักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อความคิดเป็นคำหรือคำยากที่ต้องนำมาแปล

วัลยา ช่างขวัญเย็น (2547) ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า หมายถึง หน่วยย่อยของภาษาที่ เจ้าของภาษารู้จักใช้ในการพูด และเขียนคำ เป็นหน่วยภาษาที่สามารถใช้ตามลำพังเพื่อสื่อสารได้

ศิธร แสงธนูและคิด พงศทัต (2521) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่า คำศัพท์ คือ กลุ่มเสียงกลุ่ม หนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการหรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

แอทซ์และบราวน์ (1995) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำหรือกลุ่มคำสำหรับภาษาใดภาษาหนึ่งของผู้พูดอาจจะใช้สื่อความหมายในแต่ละภาษา

ผู้วิจัยสรุปได้ว่าคำศัพท์ คือ คำ ถ้อยคำ หรือวลีในภาษาที่ถูกใช้เพื่อสื่อความหมาย ซึ่งเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไประหว่างผู้รับและผู้ส่งสาร โดยที่คำศัพท์เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดและมีความหมายในตัวเอง

ความสำคัญของคำศัพท์

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความรู้ในด้านคำศัพท์ถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษา หากผู้อ่านไม่ทราบความของคำศัพท์จะส่งผลต่อการทำความเข้าใจประโยคที่คำศัพท์นั้นปรากฏอยู่หรืออาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่องนั้น ๆ ทั้งเรื่อง ทั้งนี้จึงมีนักการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ไว้ดังนี้

กาเดสซี (1998) เสนอความเห็นว่าการสอนคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ก็สามารถจะนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค แต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย

วรรณพร ศิลาขาว (2539) ได้กล่าวว่า หน่วยพื้นฐานทางภาษาที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรกคือ คำศัพท์ เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการฝึกฝนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน

สมใจ หอมสุวรรณ (2544) กล่าวว่าความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่ง ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วยเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ องค์ประกอบทั้ง 3 อย่างนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนสื่อสารความหมายได้

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษาที่สำคัญที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรก เพราะจะช่วยฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนรวมถึงจะนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น

หลักในการเลือกคำศัพท์

การเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ควรเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ใกล้ตัวผู้เรียนเพื่อจัดการเรียนการสอน

นันทพร คชศิริพงศ์ (2541) ได้กล่าวถึงการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า ควรเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใกล้ตัวของผู้เรียนมาใช้ในการสอน เพื่อที่ง่ายสำหรับผู้เรียนในการเรียนรู้และจดจำ ซึ่งสิ่งสำคัญของการเรียนคำศัพท์อยู่ที่การฝึกฝนซ้ำ ๆ จนกว่าผู้เรียนจะสามารถ นำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างคล่องแคล่วโดยอัตโนมัติ

แม้คกี (1997) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักในการเลือกคำศัพท์ ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency) หมายถึง คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือ เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จัก

2. อัตราความถี่ของคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ สูง (Range) หมายถึง จำนวนหนังสือที่นำมาใช้ในการนับความถี่ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมากเท่าไร บัญชีความถี่ยิ่งมีคุณค่ามากเท่านั้น เพราะคำที่หาได้จากหลายแหล่ง ย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอย่างเดียว แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้น ๆ จะมีมากก็ตาม

3. สถานการณ์หรือสภาวะในขณะนั้น (Availability) คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความถี่เพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วย

4. คำที่ครอบคลุมคำได้หลายอย่าง (Coverage) หมายถึง คำที่สามารถครอบคลุมความหมายได้หลายอย่างหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้

5. คำที่เรียนรู้ได้ง่าย (Learn ability) หมายถึง คำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย เช่น คำที่คล้ายกับภาษาเดิม มีความหมายชัดเจน สั้น จำง่าย

ลาโด (Lado, 1996) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักในการเลือกคำศัพท์ ดังนี้

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมศึกษาตอนต้น ก็ควรนำคำศัพท์สั้น ๆ มาสอน
3. ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไป หรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่ง แต่ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะทางสติปัญญาของผู้เรียน
4. ควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นคำศัพท์นั้นตามป้ายโฆษณา เป็นต้น

จากที่กล่าวมาการเลือกคำศัพท์ก็เป็นสิ่งสำคัญในการสอนศัพท์ ดังนั้นในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยเลือกคำศัพท์ตามที่ปรากฏในหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Extra and Friends 4 โดยเป็นคำศัพท์ในบทที่ 6 ที่ปรากฏบ่อย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประเภทของคำศัพท์

จากการศึกษาประเภทของคำศัพท์พบว่า มีผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาหลายท่านได้นิยามประเภทของคำศัพท์ไว้ดังนี้

เทล เอตกา และคณะ (1999) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คือ คำศัพท์ที่เราบอกความหมายได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม ได้แก่ nouns, verbs, adjectives, adverbs เป็นต้น
2. คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) ได้แก่ คำนำหน้า (Article) คำบุพบท (Preposition) สรรพนา (Pronoun) คำ เป็นคำที่ไม่สามารถสอนและบอกความหมายได้ แต่ต้องอาศัยการสังเกตจากการฝึกการใช้โครงสร้างต่าง ๆ ในประโยค

แพทท์บุคท์ และเวสเช่ (1997) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ โดยอาศัยระดับของการรู้คำศัพท์ 5 ขั้นดังนี้

1. คำที่ไม่คุ้นเคยเลย
2. คำที่คุ้นเคยแต่ไม่รู้ความหมาย
3. คำที่รู้ความหมายและคำที่มีความหมายเหมือน
4. คำที่สามารถใช้ในประโยคได้เหมาะสม
5. คำที่สามารถใช้ในประโยคได้เหมาะสม และถูกไวยากรณ์

แอทซ์และบราวน์ (1995) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ คือ

1. คำศัพท์ที่ใช้เพื่อรับสาร (Receptive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการรับรู้ เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้รับจากการฟังและการอ่าน ผู้เรียนสามารถจำได้เมื่อคำศัพท์นั้นอยู่ในบริบท แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเพียงให้ผู้เรียนรู้แค่ความหมายเท่านั้น

2. คำศัพท์ที่ใช้เพื่อสื่อสาร (Productive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการสื่อสาร เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนเข้าใจ ออกเสียงได้ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องในการพูดและการเขียน

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า คำศัพท์ถูกจำแนกออกเป็นหลายชนิด แต่ในที่นี้สามารถสรุปประเภทของ คำศัพท์ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ลักษณะการใช้คำศัพท์ ได้แก่ การใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสาร (Productive Vocabulary) และคำศัพท์ที่ใช้รับสาร (Receptive Vocabulary)

2. ความหมายของคำศัพท์ ได้แก่ คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง (Function Words)

แนวคิดการทำแบบฝึกในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบคำคล้องจอง

กิลลี วรรณฉวี (2535) คำคล้องจองเป็นคำที่มีเสียงสัมผัสสระทำให้ง่ายต่อการออกเสียง ง่ายต่อการจดจำ และหากนำมาเรียงเป็นเรื่องเป็นราวต่าง ๆ ก็จะเป็นเรื่องที่น่าสนใจติดตามอ่านเด็ก ๆ จะชอบอ่านข้อความที่มีเสียงคล้องจองกันมาก นอกจากนี้การฝึกเขียนคำคล้องจองยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียนหรือแต่งประโยคประเภทร้อยกรองต่าง ๆ ต่อไปในอนาคตด้วย

เครือรัตน์ เรืองแก้ว (2547) คำคล้องจองหมายถึงคำที่รับสัมผัสกัน ไม่ขัดกัน คล้องจองสัมผัสกันด้วยรูปสระและตัวสะกด เช่น ก่อร่างสร้างตัว คุณงามความดี

ไพเราะ พุ่มม้น (2544) กล่าวถึงความหมายของคำคล้องจองว่าหมายถึงคำประพันธ์อ่านเป็นโคลงกลอน ฯลฯ ซึ่งใช้ถ้อยคำง่าย ๆ และมีความยาวไม่มากนัก มีเนื้อหาสาระเด็กท่องและเกิดความสนุกสนาน

ผู้วิจัยสรุปว่า คำคล้องจองเป็นคำที่มีเสียงสัมผัสกันด้วยรูปสระและตัวสะกดทำให้ง่ายต่อการออกเสียงเด็ก ๆ จะชอบฟังและชอบพูดตามเนื่องจากคำคล้องจองเป็นถ้อยคำง่าย ๆ และมีความยาวไม่มากนัก ปรากฏในรูปของคำประพันธ์ต่าง ๆ เช่น โคลงกลอนกาพย์ ฯลฯ

การใช้คำคล้องจองในการสอน

1. ทบทวนเรื่องของคำสัมผัส เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องและรู้จักสังเกตคำที่มีเสียงคล้องจองกัน

2. จากนั้นสอนโดยใช้คำคล้องจอง 2 คำ เช่น Paper - Laser

3. พยายามสอนให้นักเรียนตอบคำคล้องจองที่มีความหมายสัมพันธ์กันมีลักษณะของเนื้อเรื่องที่สัมผัสกัน

4. สอนคำคล้องจองที่มีจำนวนคำเพิ่มขึ้นจาก 2, 3, 4, 5 และ 6 ต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นาคศจี สงค์อินทร์ (2560) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big&small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย ตามแนวทาง brain-based learning ผลการวิจัยพบว่า 1. การพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small Book จำนวน 5 เล่มประกอบด้วย เสียง ก ข ค ง จ และ กระบวนการ AEAE 4 Step เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain - based learning ที่ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน มีผลค่าเฉลี่ยที่ 4.83 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด 2. ความสามารถในการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

จารุเดช ประภาศรี (2564) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้คำคล้องจองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่าค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกการคำคล้องจองภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนุทัย มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.82 แสดงว่านักเรียนที่เรียนรู้การจำคำศัพท์โดยใช้แบบฝึกการคำคล้องจองภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนุทัย ที่ผู้วิจัยได้คิดค้นขึ้น ทำให้นักเรียนมีคะแนนการเรียนรู้ที่สูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 82.00

Gareebullah Hago Hamdoun Mudaw (2015) ได้วิจัยเรื่อง Using Rhymes and Songs for Teaching Core Vocabulary to Elementary School Students ผลการวิจัยพบว่าการใช้กลอนและเพลงที่มีสัมผัสคล้องจองกัน ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น โดยสังเกตได้จากผลการทดสอบหลังเรียนนั้นมีคะแนนที่อยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าก่อนเรียน

Isabel Maria GARCÍA CONESA (2015) ได้วิจัยเรื่อง The use of rhymes and songs in the Teaching of English in Primary Education ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกลอนและเพลง ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้กลอนและเพลงได้ดียิ่งขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งกลอนและเพลงนั้นช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำเนื้อหาและคำศัพท์ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนนั้น ผ่อนคลายในการเรียนภาษาอังกฤษ

Li -Shan Wu (2015) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Application of English Songs and Nursery Rhymes on Developing Taiwanese Children's Phonological Awareness and Learning Motivation วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้เพลงร่วมกับการสอนแบบใช้คำคล้องจองสำหรับเด็กนักเรียนได้หวั่นในการเพิ่มแรงจูงใจการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า การใช้เพลงร่วมกับการสอนแบบใช้คำคล้องจองช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ รวมไปถึงพฤติกรรมต่างๆ เช่น การร้องเพลง การเต้นและการแสดงออกในห้องเรียน

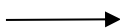
Alhamdulillah Rabbit Alamin (2018) ได้วิจัยเรื่อง The Effectiveness of Teaching Vocabulary by Using Nursery Rhymes to The First Grade Students at MTS DDI Pattojo Soppeng ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้คำคล้องจอง ได้ดียิ่งขึ้นกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตัวแปรตาม

ผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมานคุณวิทยาทาน ปีการศึกษา 2556 จำนวน 4 ห้องเรียน 164 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมานคุณวิทยาทาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับฉลาก ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ได้ห้อง ป. 4/1 จำนวน 41 คน และ ป. 4/3 จำนวน 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. แบบทดสอบระหว่างเรียน (E1) จำนวน 2 ชุด ชุดละ 20 ข้อ และ แบบทดสอบหลังเรียน (E2) จำนวน 1 ชุด จำนวน 20 ข้อ
3. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และแผนการจัดการเรียนรู้แบบไม่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบ คำคล้องจอง
4. แบบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ 4 ตัวเลือก

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างและพัฒนาแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 - 1.1 ศึกษาจุดประสงค์รายวิชาและเนื้อหาวิชาจากคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 อ 41101
 - 1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัย และรวบรวมเนื้อหา เกี่ยวกับคัดเลือกคำศัพท์ที่นำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 - 1.3 คัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้ในแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.4 ศึกษาขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก และการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 4

1.5 จัดทำแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 4

1.6 นำชุดแบบฝึกไปหาค่าประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก โดยทดลองใช้นักเรียนชั้น ป. 4/4

1.7 ปรับปรุงแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 4

1.8 นำแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 แผน คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และแผนการจัดการเรียนรู้แบบไม่ใช้ แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.2 ศึกษา แนวคิด และวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การสอนแบบ คำคล้องจองตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากตำราเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 แผน

2.4 เสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของ ภาษาและความตรงของเนื้อหา จากนั้นคำนวณผล พบว่ามีค่าระหว่าง 0.67 - 1.00 การพิจารณาของ ผู้เชี่ยวชาญ

2.5 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน

3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 คู่มือครู หนังสือ เรียนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.2 ศึกษาค้นคว้าการสร้างข้อสอบ และวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การ เรียนรู้

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนที่ครอบคลุม เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 20 ข้อ ซึ่งใช้วัด ความสามารถด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ

3.4 เสนอแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนต่อ ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาข้อสอบรายข้อเพื่อเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและ

สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นคำนวณผล พบว่ามีค่าระหว่าง 0.67 - 1.00 การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

3.5 ปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มได้เรียนกับแผนการจัดการเรียนรู้ 2 แผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้วิธีการสอนอย่างง่ายแบบจับฉลากเพื่อสุ่มห้องเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ป.4/1 เป็นกลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง (กลุ่มควบคุม)

ป.4/3 เป็นกลุ่มที่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 (กลุ่มทดลอง)

2. ทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 20 ข้อ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยใช้เวลา 1 คาบ

3. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียน 2 กลุ่มตัวอย่างมาเปรียบเทียบความแตกต่าง

4. วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2. T-test สองกลุ่มอิสระ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงค่าประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คะแนนแบบทดสอบ ระหว่างเรียน (E1) (40 คะแนน)		คะแนนแบบทดสอบ หลังเรียน (E2) (20 คะแนน)		ประสิทธิภาพ ของแบบฝึก (E1/E2)
คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	80.07/80.29
1153	32.48	562	16.06	

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวม 1153 คะแนน คะแนนคิดเป็นร้อยละ 80.07 และในการทำแบบทดสอบหลังเรียน นักเรียนได้คะแนนรวม 562 คะแนน จากคะแนนเต็ม 700 คะแนน

คะแนนคิดเป็นร้อยละ 80.29 ซึ่งการหาค่าประสิทธิภาพที่ได้จากการทดลองนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึก คือ 80.07/80.29 ซึ่งตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือเกณฑ์ 80/80

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง และไม่ใช่แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิธีการจัดการเรียนรู้	N	\bar{x}	SD	t	P
ไม่ใช่แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจอง	41	10.66	4.41	2.91	.005
ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจอง	40	13.43	4.13		

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ไม่ใช่แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่ากับ 10.66 และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่ากับ 13.43 เมื่อทำการทดสอบพบว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าไม่ใช่แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลการวิจัย

จากการทดลองและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.07/80.29 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยวิธีการสอนแบบใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าไม่ใช่แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าไม่ใช่แบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเป็นผลมาจากแบบฝึกจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบคำคล้องจองมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.07/80.29 ซึ่งตรงตามเกณฑ์ที่มีประสิทธิภาพในการใช้วัดพุทธิพิสัย ทั้งนี้เนื่องจากคำศัพท์ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในจัดทำแบบฝึกจดจำคำศัพท์เป็นคำศัพท์ที่พบเจอบ่อยและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และลักษณะของการสอนด้วยคำคล้องจอง มีการสัมผัสเสียงระหว่างคำ ซึ่งสามารถใช้เชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำแปลก่อให้เกิดความคล่องแคล่วในการจำความหมายได้ดีขึ้น รวมถึงแบบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน เป็นการวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานาถศจี สงค์

อินทร์ (2560); จารุเดช ประภาศรี (2564); Gareebullah Hago Hamdoun Mudaw (2015); Isabel Maria GARCÍA CONESA (2015); Li -Shan Wu (2015) และ Alhamdulillahi Rabbit Alamin (2018) ที่ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกลอน เพลงและคำคล้องจองช่วยให้ผู้เรียนบอกจดจำและบอกความหมายของคำศัพท์คำต่อไปได้ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนนั้นผ่อนคลายในการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการดำเนินการสอนศัพท์โดยใช้คำคล้องจอง ในแต่ละชั่วโมงควรสอนให้ครบทุกทักษะโดยเฉพาะการเขียน ควรให้นักเรียนเขียนสะกดศัพท์ให้มาก

1.2 ควรเพิ่มคาบเรียนในการสอนคำศัพท์ให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้เรียนคำศัพท์ที่มากขึ้น และมีเวลาในการจดจำคำศัพท์มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรเพิ่มจำนวนคำศัพท์ในแบบฝึกให้มากขึ้น

2.2 ควรทำการศึกษการสอนเรื่องคำศัพท์ที่ผสมผสานการใช้คำคล้องจองร่วมกับ

รูปแบบอื่น

เอกสารอ้างอิง

กิติ์ วรณจีย์. (2535). การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนบทร้อยกรองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์กับการใช้แบบฝึกแบบปกติ. ปรียญานินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เครือรัตน์ เรืองแก้ว. (2547). คำคล้องจอง. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.

จินตนา ไบกาชุย. (2551). หนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: บุรพาสารัน.

จารุเดช ประภาศรี. (2564). รายงานผลการพัฒนางานที่เป็นประเด็นท้าทายในการพัฒนาผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้คำคล้องจองสำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 1 (โรงเรียนอุทัย, พระนครศรีอยุธยา). พระนครศรีอยุธยา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา.

ฉลาธิป เจริญทอง. (2550). ผลการเรียนรู้ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ. ปรียญานินพนธ์ ค.ม. (การศึกษาปฐมวัย). เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

นันทพร คชศิริพงษ์. (2541). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ. ปรียญานินพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- นางศจี สงค์อินทร์. (2560). การพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย ตามแนวทาง Brain – based learning. ปรียญานิพนธ์ ศษ.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ไพเราะ พุ่มมั่น. (2544). การพัฒนาคุณภาพนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาสู่ผลงานทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรรณพร ศิลาขาว. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกม และไม่มีเกมประกอบการสอน, ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วัลยา ช่างขวัญยืน (2547). บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 คำการสร้างคำและการยืมคำ. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันภาษาไทย.
- ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิธร แสงธนู และ คิต พงศ์ทัต. (2541). คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมใจ หอมสุวรรณ. (2544). การพัฒนารายการวีดิทัศน์แบบโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องคำศัพท์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ดับบลิว เจ พร็อพเพอร์ตี้.
- Alhamdulillah Rabbil Alamin (2018). The Effectiveness of Teaching Vocabulary by Using Nursery Rhymes to The First Grade Students at MTs DDI, Pattojo Soppeng. Indonesia : Alauddin Islamic State University.
- Dale, Edgar and others. (1999). Techniques of Teaching Vocabulary. Rotherham : Field Educational Publication Incorporated.
- Gareebullah Haso Hamdoun Mudaw (2015). Using Rhymes and Songs for Teaching CoreVocabulary to Elementary School Students: Department of English and translation, college of languages and translation. Saudi Arabia : King Saud university.
- Ghadessy, Mohsen. (1998). Word Lists and Materials Preparation: A New Approach. English Teachings Forum, 17(1), 24-27.
- Hatch, Evlyn, and Cheryl Brown (1995.). Vocabulary, Semantics, and Language Education. Cambridge : Cambridge Press.

Isabel Maria GARCA CONESA (2015). The use of rhymes and songs in the Teaching of English in Primary Education: Fliming Activities at Arab International University (AIU). Spain : Centro Universitario de la Defensa.

Lado, Robert. (1996). Language Learning Teaching and Learning English. New York : Mc Graw-Hill.

Li -Shan Wu. (2015). Application of English Songs and Nursery Rhymes on Developing Taiwanese Children's Phonological Awareness and Learning Motivation. Taiwan : National Pingtung University.

Mackey, William. (1997). Language Teaching Analysis. London : Green Co.Ltol.

Paribakht, I.S., and Marjorie Wesche. (1997). Vocabbulary Enhancement Activities and reading for Meaning. In J. Coady and T. Huckin (Eds.), Second Language Vocabulary Acquisition. England : Cambridge University.